

Povest o Marici.

Spisal Andrej Rapè.

I.

rijatelj je pričel:

Marica je umrla. In moje hrepenenje zopet vidi njo, mojo Marico . . . Sredi raja vidi moje hrepenenje njo, mojo umrlo, nepozabno hčerko.

Kako je že bilo? . . .

K meni je prihitela veselih lic, vsa razžarjena notranjega veselja, prav pristnega, otroškega veselja: »Atej, uči me, nauči me božično pesem, da jo zapojem na Sveti večer o polnoči! Ti boš spremljal, jaz bom pela, in angeli bodo poslušali, in Jezušček novorojeni bo poslušal in se veselil moje božične pesmi in se bo smehljaj . . .«

Začudeno so jo pogledale moje oči: kdo ji je vdihnili to misel? . . .

Naša Marica je bila stara devet let. Ah, kako je rada pela! In lepo je pela naša Marica! Ker je tako rada in lepo pela, zato je pa prosila svojega očeta, naj jo nauči kako božično, da bo pela na Sveti večer o polnoči, da jo bo spremljal atej, jo poslušali angeli, jo poslušal, se veselil in se ji smehljaj novorojeni Jezušček . . .

In naučila sva se. Neopisno je bilo njeno veselje. Zvonki, srebrni glaski so ji vreli iz slavicjega grla. Kako se ji je svetilo oko, kako ji je žarel obrazek!

In prišla sta bratca z mamico in so poslušali z začudenjem malo pevko. Še bratcema je zažarelo oko, je zardel obrazek, in mamic se je zasvetila v očesu solza veselja. In pela sva z Marico in se učila božično pesem za polnočnico:

„O, Jezušček moj,
za vselej sem tvoj . . .“

II.

Božič se je bližal. Tisti največjačnejši, najpomembnejši praznik se je bližal, ki se ga vesele stari in mladi ljudje; bližal se je spomin tiste neskončno srečne noči, ki je pred tisoč in več leti sanjala nad jaslicami novorojenega — Zveličarja.

Sveta noč! S tvojimi očmi je gledalo kvišku odnekaj hrepenenje vsega človeštva. Tvoje blaženstvo, božična noč, je počivalo odnekaj v dušah zemljanov, najbednejših zemljanov. In ti se bližaš s svojim hrepenenjem. Bližala si se, noč hrepenenja, za mojo Marico, bližaš se zopet, noč mojega hrepenenja. Kako se te je veselila Marica! Ah, kdo pa te ne pričakuje težko?!

* * *

O Božiču je mrzlo, saj veš! Radi že objemljemo peči. In naša Marica jo je tudi objemala. Vedno rajša jo je objemala, in lice ji je postalo otožno; bledelo ji je prej cvetoče lice. Kaj ti je, Marica? . . . Skrbeče jo je gledalo materino oko, žalostno sem jo ogledaval jaz, njen oče. Kaj ti je? Glej, božična noč je blizu. Polnočnica se bliža! . . .

Bolestno se je nasmehnil otrok: »Da, mama,« je rekla Marica. »Na Sveti večer mi bo lepo, oh, tako lepo! Božičnico bom pela.«

Po zdravnika smo poslali . . . Majal je z glavo in nas tolažil obenem . . . Kaj je Marici? . . .

III.

Prijatelj je nadaljeval:

In prišel je božični večer. Zame ni bil vesel. Marica mi je ležala smrtno bolna v postelji. Na petje ni mogla več misliti. Ali je vendarle mislila? — Njeno oko je bilo tako žareče, tako radostno! Oziralo se mi je v obraz, in blaženstvo je bilo v njem. Sedaj vem! Razlito je bilo po nji, po obrazu in v očeh tako blaženstvo, kakršno vidi sedaj na nji moje hrepenenje. In vendar sem še upal, in vendar še ni popolnoma obupala mati. O, videl sem takrat v njenem očesu neko tajno, a brezmejno veliko hrepenenje . . .

K polnočnici je vabilo. O, božična noč! Vsi se te vesele, a jaz? . . .

Marici se je shujšalo . . . Vsa začudena je jela poslušati. Veter je prinašal glasove iz cerkve k nam, glasove vesele božičnice — in Marici se je shujšalo . . . Naj ti li opisujem svojo in materino bol, bol bratcev? . . .

Čemu? — Marica je umrla — in danes vidi zopet moje hrepenenje njo, mojo Marico. Božičnico poje novorojenemu Zveličarju . . .

Končal je prijatelj povest o Marici in si otrl solzo.

